

Lázadók, menekültek, egy visszatérő maradék

David Bolton

Óriási változás megy végbe Jézus Krisztus egyházában az egész világon. Hűséges, hittel teljes keresztyének sokasága hagyja el az intézményes gyülekezeteket egy egyszerűbb, közvetlenebb kapcsolatot és valódi közösséget biztosító gyülekezeti életet keresve. Georg Barna kutatása szerint az ilyen emberek száma majdnem tíz évvel ezelőtt meghaladta a 20 milliót. A növekedés tendenciájának jellege miatt a számuk attól fogva egyre nagyobb mértékben nő.

Ezeknek a hívőknek a legnagyobb része nem azért hagyja el az intézményes gyülekezeteket, mert elhagyták a hitüket, hanem mert vágnak a hitben való növekedésre és keresik a Biblia szerinti közösség teljesebb kifejezési formáit. Azok, akik részesei ennek az egész világra kiterjedő „kivonulásnak” gyakran az „organikus”, az „egyszerű”, a „házi”, a „missziós”, stb. gyülekezet név alatt vagy egyszerűen csak az Úr Jézus Krisztus nevében gyűlnek össze.

Ezzel a mozgalommal kapcsolatban, miként azt meg fogjuk látni, vannak olyanok is, akik kevésbé nemes cél miatt vannak az intézményes rendszeren kívül.

Ebben az írásban az emberek három fő csoportját szeretném bemutatni, akik céltudatosan és határozottan az intézményes gyülekezeteken kívül törekszenek valamilyen „organikus” kifejezésű és megtapasztalású formáját megélni a gyülekezeti életnek. Fontos, hogy felismerjük a különbséget ezen csoportok között a mögöttes indítékok alapján, ami mindegyik csoportnál meglehetősen eltérő és ezért eltérőek a gyümölcsök is.

Az első csoportja ezeknek az embereknek:

A LÁZADÓK

A lázadó emberek öntörvényűek. Problémát okoz számukra, hogy bármilyen csoportnak, vezetőségnek vagy intézményes rendszernek engedelmeskedjenek. Elsősorban a saját érdekeik, ambícióik és terveik végrehajtása motiválja őket, amit gyakran „szellemi tartalommal töltenek meg.”

Sokan közülük a gyülekezeteken belül, a gyülekezet peremén helyezkednek el és kerülnek minden elkötelezettséget, és kihasználják az intézményes rendszert a saját érdekeik és fejlődésük érdekében. Egyik gyülekezetből a másikba vándorolnak, és távol tartják magukat mindenféle elszámoltathatóságtól. Néhányan közülük a vezetőséggel való konfrontálódást követően végleg elhagyják az intézményes gyülekezeti rendszert, és egyszerűbb, nyitott, „számukra előnyös” természetű organikus keresztyén közösségeket keresnek maguknak.

Néhányan ezek közül a programokban gondolkozó lázadók közül keresik annak lehetőségét, hogy egy közösséget hozzanak létre maguk körül és gyakran ezt olyan módon teszik, hogy másokat is magukkal visznek abból az intézményes gyülekezetből, aminek korábban maguk is tagjai voltak. Ezzel megosztást és viszályt idéznek elő. Gyakran sikeresek abban, hogy maguk mellé állítsanak egy csoportot, azokra a negatív szempontokra koncentrálva, amelyek miatt kijöttek. Büszkék magukra az intézményes gyülekezetből való kiválásuk miatt, a szellemi szabadságukra, a mélyebb igei ismeretükre és megértésükre. Gyakran emlegetik azokat a hibákat amelyek miatt kijöttek és azzal ellentétes igazságokra vagy más - rájuk jellemző - tanításokra koncentrálnak, mint fő tanításra a helyett, hogy Krisztusra koncentrálnának.

Ezek a csoportok hamis alapokra építenek és alapvetően kiegyensúlyozatlanok, ezért rövid időn belül semmivé válnak. A lázadó vezetők gyakran uralkodnak az általuk létrehozott csoport felett, túlságosan kontrollálják őket és törvénykezővé válnak amiatt, hogy együtt tudják tartani a csoportot. A végeredmény végzetes is lehet, néha életek, házasságok, sőt egész családok mehetnek tönkre.

Az intézményes rendszeren kívül lehetnek olyan lázadók is, akik kevésbé aktívak, csupán egyszerű, „magányos vándorok”. Ha mégis csatlakoznak egy csoporthoz, akkor azt a saját feltételeik szerint teszik. Ha mégis aktívak, azt azért teszik, mert lehetőséget látnak az előbbre jutásukra és/vagy a befolyásuk növelésére. Ha tartózkodóak maradnak, az azért van, hogy megőrizzék szabadságukat és “személyes önállóságukat.” Mindig megőrzik függetlenségüket és a személyes terveik megvalósítása vezérli őket.

Amikor a lázadók hívők, hiteles, organikus közösségéhez csatlakoznak, olyanokká válhatnak, mint a „kecskék”, akik öklelnek, rúgnak és zavart okoznak a nyáj tagjai között a „szuper szellemiségükkel”. Rosszabb esetben lehetnek “báránybőrbe bújt farkasok”, akik nagy pusztítást visznek véghez, mert azt keresik, hogyan pusztítsák el a nyájat, leginkább a gyengébbeket. A Sátán gyakran használja az ilyen embereket, hogy romboló, félrevezető munkáját elvégezze általuk, és lerombolja a hiteles organikus közösségeket.

A lázadóknak ez a fajta viselkedése azt erősíti meg az intézményes gyülekezeteken belül lévők szívében, hogy egyáltalán nem szellemiek és lázadók azok, akik elhagyják a „gyülekezeteket”, és ez nagyon veszélyes dolog. Az intézményes rendszer azt a hitet erősíti a tagjaiban, hogy a falakon belül - a vezetők által „befedezve” - érezhetik biztonságban magukat, és egyedül ez jelent perspektívát számukra. Ebből adódóan úgy tekintenek a kívül lévőkre, mint alattomos lázadókra. Néhány esetben ez valóban így van, de a történetnek ez csak az egyik része.

Két további csoport van még, akikkel számolnunk kell.

A MENEKÜLTEK

A menekültek egy elnyomó szellemi légkörből *futnak ki* és egy olyan helyet keresnek, amely biztonságos, gyógyulást és új életet jelent számukra. Az elsődleges indíttatásuk az, hogy kijöjjenek és eltávolodjanak mindattól, amiben benne voltak.

Sokan, ha nem a legtöbben, csupán egy olyan menedékhelyet keresnek az intézményes rendszeren belül, ami szabadnak tűnik és az ellenkező tulajdonságokkal rendelkezik azokkal a negatívumokkal szemben, amelyeket a korábbi helyükön megtapasztaltak. Néhányan kapcsolatba kerülnek olyan hívőkkel, akik az intézményes rendszeren kívül élik meg közösségi életüket és menedékhelyet találnak náluk. Sok oka van annak, hogy egy organikus közösség miért vonzó számukra...

Ha a vezetők kontrollja és hatalmi visszaélése miatt *futottak ki*, akkor az organikus közösség hierarchiát (alá-fölérendeltséget) mellőző [szolgáló-vezetőségi](#) forma lesz kívánatos számukra.

Ha egy olyan fojtogató környezetből *futottak ki*, ahol az ajándékaik és elhívásaik el voltak fojtva és kihasználatlanok voltak, akkor hasonlóan egy nyílt, részvételen alapuló organikus közösség lesz vonzó számukra.

Ha egy elszigetelt, intézményes, vallásos környezetből *futottak ki*, akkor szintén a kötetlenebb, kapcsolat orientált organikus közösség lesz kívánatos a számukra.

Ha egy szektás, beszűkült gondolkozású felekezeti rendszerből *futottak ki*, akkor szintén egy nyitott, egységben gondolkozó organikus közösség lesz kívánatos számukra.

Ha megszokásokon alapuló, unalmas, ceremóniális, meghatározott menetrend szerint működő „gyülekezeti Istentisztelet”-ből *futottak ki*, akkor a nagyobb spontaneitás, és a szellem által vezetett organikus gyülekezet lesz kívánatos számukra.

A menekültek általában őszinte hívők, akik sebeket szereztek vagy kiábrándultak abból a vallásos rendszerből, amelynek részesei voltak. Gyakran sok nehézséget, fájdalmat és elutasítást megtapasztalva jönnek ki belőle, és egy olyan helyet keresnek, ahová csatlakozhatnak, ahol befogadnák őket, ahol megerősödhetnek, ahol meggyógyulhatnak és megtalálhatnák a helyüket, hogy növekedhessenek a hitükben és szolgálhassanak Krisztus Testében. Azok, akik képesek más hívőkkel organikus módon összekapcsolódni, gyakran pontosan azt találják meg, amit keresnek: hívők organikus, közvetlen kapcsolatokra épülő közösségét.

A menekülteket - a vallási rendszeren belül felhalmozódott óriási mennyiségű tapasztalatuk ellenére - elsődlegesen az ösztönzi, hogy *kifussanak valamiből*, ami az ő szellemi és a személyes dolgaik „vegyes batyuja” lehet. Sokan megcsömörlött, elfásult magatartással és gondolkodással, sebesült szívvel és elvesztett bizalommal jönnek ki.

Sokszor az új szellemi meggyőződésük ingája túllendül a korábbi negatív megtapasztalásaikra való reagálásaikban. Ezért, mint a tűztől, úgy félnek bármilyen elkötelezettségtől és bármilyen csoportnak vagy vezetőségi formának való engedelmességtől.

Az intézményes gyülekezetből minden bizonnyal magukkal hoznak egy nagy adag „szolgálj ki minket” Istentiszteleteken való viselkedést is, kivéve, ha már hosszabb időszakot eltöltöttek a „pusztában”. Hajlamosak rá, hogy „szellemi megtapasztalások” motiválják őket, ezért ha az organikus közösségben pozitív megtapasztalásokat szereznek, akkor az érdekelni fogja őket. Keresni fognak tehát egy olyan csoportot, amely megfelel a szellemi és érzelmi szükségletüknek és biztosítja számukra azt, amit korábban megszoktak vagy elvártak a „gyülekezettől”. Ha ezek nem felelnek meg teljesen az elvárásaiknak, akkor az intézményes rendszeren belül keresik és egészítik ki a szellemi megtapasztalásokat. Ily módon egy kétlaki életet élnek; fele részben az organikus közösség, fele részben az intézményes gyülekezet lesz az „otthonuk”. Ha az organikus közösségben való megtapasztalásuk kevesebb lesz, mint amire vágnak, akkor egy rövid idő után, amilyen gyorsan csak lehet, el fogják hagyni azt. Őket nem a szellemi bizonyosság, hanem sokkal inkább a szellemi kényelmesség vezérli.

Óriási különbség van egy szoros kapcsolatokra épülő közösség és egy szervezett, intézményes gyülekezet között, amely gyakran szellem nélküli, de tetszetős, előre megtervezett, profi környezetet biztosít. Annak ellenére, hogy a menekültek gyakran örömmel üdvözlik az organikus közösségek felüdítően spontán szellemi légkörét, mégis gyakran problémát okoz számukra, amikor tökéletlen, visszacsúszott, vicces vagy még fejlődésben lévő hívőkkel kerülnek valóságos személyes konfliktusokba. A szellemi hitelességnek, átláthatóságnak, alázatosságnak, türelemnek, irgalomnak, szenvedés elviselésének és a szeretetre való igénynek nagy ára van, és ez kényelmetlenségeket okoz. Jóllehet pontosan arra vágnak, hogy valóságos gyógyulások történjenek, és hogy felnövekedjenek a szellemi érettségre. Döbbenetes lehet ráébredni és felfedezni, hogy időnként ez mennyire valóságos és kíméletlenül kemény lehet. A menekültek egy ideig gyakran kitartanak az ilyen szoros kapcsolatra épülő közösségben, de azt követően visszatérnek az intézményes gyülekezetek megszokott, kiszámítható és kényelmes környezetébe.

A menekültek közül csak kevesen képesek megváltozni és részévé válni a harmadik csoportnak.

EGY VISSZATÉRŐ MARADÉK

Az emberek harmadik fő csoportját, akik céltudatos és eldöntött módon vannak az intézményes gyülekezeten kívül, „egy visszatérő maradéknak” hívhatjuk. A három csoport közül ez a legkisebb, és mégis a legjelentősebb.

Mi az, ami megkülönbözteti ezt a csoportot a többitől?

Ez a visszatérő maradék két fontos tulajdonsággal rendelkezik, ami miatt eltér a másik két csoporttól.

A visszatérő maradékot, mindenekelőtt *egy pozitív mennyei látás vezérli.*

A menekültekkel ellentétben a visszatérő maradék elsősorban *valami felé* fut ki inkább, mint *valamiből*. Egy bepillantást nyertek Isten mindenekfelett álló örök tervébe a Krisztusban, és számukra minden más „katasztrófa”, ami ennél kevesebb. A [legmélyebb meggyőződésüket](#) egy pozitív, mennyei valóságra adott pozitív válasz alakította ki inkább, mint egy negatív, földi valóságra adott negatív válasz. A látásuk ezért kétszeresen pozitív, a menekültek kétszeres negatív válaszával szemben. A látásuk forrása inkább mennyei, mint földi, és ezért Isten királysága „miként a mennyben, úgy földön is” hatásaként el kell, hogy jöjjön a földre a Gyülekezetbe, a Gyülekezet által.

Mi tehát a lényege ennek a látásnak?

Isten örökkévaló célja a Krisztusban és Krisztus kiemelkedő helye és célja a gyülekezettel kapcsolatban.

- Láthatóan Krisztus az örökkévaló terv [középpontja](#), és ezért Őt keresik, mint a Gyülekezet középpontját annak gyakorlati megnyilvánulásában. Krisztus az összegyülekezés középpontja. A Gyülekezet életének és működésének minden szempontból Ő a forrása és a lényege. Ő a vég, ami felé minden halad. Minden egyéni igazság, tan, hangsúly, látás, tapasztalat, hagyomány, gyakorlat, szolgálat, helyzet, ember és ajándék térdet hajt, hogy egyedül Krisztust magasztalja, mint minden dolog középpontját és minden dologban az elsőt. A visszatérő maradék a gyülekezet megnyilvánulását egyedül Krisztus, mint annak kétségbe vonhatatlan középpontja körül keresi.

- Az örökkévaló tervben láthatóan Krisztus a Gyülekezet egyetlen [alapja](#), és ezért annak gyakorlati megnyilvánulásában Őt keresik, mint a Gyülekezet egyetlen alapját. Ő egyedül képes létrehozni olyan Gyülekezetet, amely rendíthetetlenül ellenáll minden testi, világi és sátáni támadásnak, egyetlen oszthatatlan épületben egyesítve és meghatározva annak tartalmát és félreismerhetetlen “lábnyomát”. Tulajdonságait tekintve ez egy Isten-adta mennyei, szellemi, élő, rendíthetetlen és oszthatatlan alap. Minden ember által létrehozott földi, vallásos, halott, megrendíthető, szektás alap, teljes egészében alkalmatlan arra, hogy a maga teljességében és helyesen létrehozzon, egyesítsen és meghatározzon Gyülekezetet, ezért elvetendő. A visszatérő maradék a Gyülekezetnek olyan megnyilvánulását keresi, ami egyedül Krisztus által, annak egyedüli alapján jön létre, alkot egységet és határozza meg magát.

- Isten örökkévaló tervében láthatóan Krisztus a gyülekezet elsődleges [azonosítója](#) és ezért Őt kell keresni, mint a Gyülekezet elsődleges azonosítóját annak gyakorlati megnyilvánulásában. Az Ő neve az azonosítója annak, amelybe a Gyülekezet be van merítve; az Ő neve minden név felett való. Az Ő neve rendelkezik egyedül minden

hatalommal. Egyedül az Ő neve rendelkezik a teljesség egészével. Az Ő neve egyesíti egyedül a Gyülekezetet. Minden ember alkotta, szektás, vallásos nevek, felekezetek, emblémák és azonosítók, valójában gyengítik és rombolják a Gyülekezet hatalmát, teljességét és egységét, ezért ezek elvetendők. A visszatérő maradék olyanfajta megnyilvánulását keresi a Gyülekezetnek, amely Krisztus Maga és az Ő tökéletes neve, mint annak elsődleges azonossága.

- Isten örökkévaló tervében láthatóan Krisztus a Gyülekezet Feje, és ezért annak gyakorlati megnyilvánulásában Őt kell keresni, mint a Gyülekezet Fejét. Ő a királyi Feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak. Ő a Testének az egyesített Feje, valamint a Menyasszony és a család Feje. A Gyülekezet tehát Krisztusnak engedelmessé válik az Ő kormányzó, működtető és családi hatalmában. Ez határozza meg a Gyülekezet megnyilvánulását, amely az Ő Királyságának, az Ő Testének, az Ő Menyasszonyának és az Ő családjának megnyilvánulása, Isten örökkévaló terve szerint. Minden földi vezetés "uralkodik" a gyülekezet „felett”, kisajátítja és kontrollálja a Test teljes működtetését és úgy cselekszenek, mint közbenjárók a Menyasszony és Vőlegény között, ezért ezt el kell utasítani. A visszatérő maradék a gyülekezet olyan megnyilvánulását keresi, amely Krisztust Magát emeli fel, mint az egyház elvitathatatlan vezetőjét, működtetőjét és szerető Fejét.

A gyülekezet gyakorlati megnyilvánulásával kapcsolatban ez a négy kijelentés Krisztusról - mint kétségbe vonhatatlan *középpont*, egyedüli *alap*, tökéletes *azonosság* és kétségbevonhatatlan *fej* - határozza meg a visszatérő maradék mennyei látásának lényegét, amely vezérli őket. Létük és cselekedetük az alapvető meggyőződésükből származik és meghatározza a mindennapi életüket, kapcsolataikat és összegyülekezéseiket.

Ez természetes és szükségszerű módon eltávolítja őket minden olyan gyülekezeti megnyilvánulástól, amelyet részleges, kiegyensúlyozatlanul hangsúlyos, ember-alkotta intézményes alapok, testiesség, szektás megnevezések és emberi, hierarchikus kontroll hozott létre. A pozitív mennyei látás arra ösztönzi őket, hogy egy Krisztus-központú, Krisztus-alapú, Krisztus azonosságát magán viselő, Krisztus-vezette Gyülekezet organikus megnyilvánulására törekedjenek, amely a legteljesebb válasz Isten örök tervére. Ez az, ami előre viszi őket és ezt készek továbbadni mindenki számára.

Egyrészt egy *pozitív mennyei látás* általi vezetés jellemzi ezt a visszatérő maradékot, és most elérte a visszatérő maradékra jellemző másik tulajdonsághoz. Azon túl, hogy *pozitív mennyei látás vezérli* ezt a harmadik csoportot, *kész arra is, hogy a mennyei látással kapcsolatban felvegye a keresztet*.

A visszatérő maradék alapvetően különbözik mind a *lábadók*, mind pedig a *menekültek* csoportjától, mert motivációja elsődlegesen egy "intézményes rendszeren kívüli", organikus megnyilvánulású gyülekezeti tevékenységre irányul. Ezzel szemben a másik két csoport elsődlegesen egy ilyen fajta organikus megnyilvánulású tevékenységet elsődlegesen személyes, ön-központú érdekeik miatt folytat. Akik azonban a visszatérő maradék csoportjába tartoznak tőlük önértékükön kívüli nagyon távoli

látások és célok érdekében tevékenykednek. A szellemi tevékenységüket tekintve végső soron Isten központúak, és nem ön-központúak. Elsősorban Krisztussal és az *Ő Egyházával* foglalkoznak az *Ő feltételei* szerint, és nem azzal, hogy nekik legyen „*saját gyülekezetük*” a „*saját feltételeik*” szerint. Ezt a csoportot a szellemi meggyőződés és nem a szellemi kényelmesség motiválja. A mennyei látásukkal kapcsolatban készek felvenni a keresztet, hogy Isten örökkévaló célja végül is megvalósulhasson egy emberben.

Melyek ennek a keresztnek a jellemzői, amiket készek vállalni a mennyei látás miatt?

Hiszem, hogy a visszatérő maradék - magas ár megfizetését igénylő - elhívásának természetébe a Szentírás Ószövetségi részének „helyreállításról szóló könyvei” adnak bőszéges betekintést és megértést. Ezsdrás, Nehémiás, Aggeus, Zakariás és Malakiás kiemelten foglalkoznak azzal a maradékkal, akik visszatértek Babilonból Júdea földjére, hogy újjáépítsék Siont. Amit Pál a Mózes vezetésével Egyiptomból „kivonuló” izraelitákkal kapcsolatban mondott, hiszem, hogy az elmondható ezzel a visszatérő maradékkal kapcsolatban is:

“Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.” 1 Kor. 10:11.

Az Ószövetség „korszakának” végén Isten megragadja az *Ő* népe maradékának szívét, hogy jöjjenek ki a babiloni fogságból és térjenek vissza Jeruzsálembe. Építsék fel újra a templomot és a várost, ami romokban áll. Most a Gyülekezet „korszakának” végén, Isten ismét megragadja az *Ő* népe maradékának szívét, hogy jöjjenek ki a „szellemi Babilon” fogságából, forduljanak a „szellemi Jeruzsálem” felé és építsék fel újra az élő templomot és a „romokban” heverő Isten városát. A helyreállításról szóló bibliai könyvek Isten útmutatásának elsődleges forrása és tanítás a végidők maradéka számára.

Ezekben a könyvekben meglepő párhuzamot látunk az áldozathozatal és a szenvedés különböző fajtáira, amit a visszatérő maradék kész volt - és kész ma is - vállalni és elviselni annak érdekében, hogy Isten házáat újjáépítve lássa. Most csupán érinteni fogom ezeket.

A megszokott környezetből való kiszakadás – A zsidó maradék Babilonból volt kihívva, ahol több mint fél évszázad alatt kényelmesen berendezkedtek. Saját házaik és zsinagógáik voltak, és az üzleti és a társadalmi élet részévé váltak. Egy olyan helyre mentek vissza Jeruzsálembe, ami leégett és több mint fél évszázadon át romokban hevert. Csak annyi vagyonuk lehetett, amit képesek voltak magukkal vinni. A hajlandóságuk, hogy elköltözzenek egy ismert helyről, egy teljesen ismeretlen helyre, ez jelentős áldozathozatal volt számukra, amit magukra vállaltak annak érdekében, hogy Sion a látásuk szerint legyen újjáépítve. A szellemi visszatérő maradék is egy jól ismert és kényelmes helyről kerül kihívásra egy teljesen más körülmények közé, ami teljesen ismeretlen számukra és tele van kihívással és nehézséggel. Ők is egy berendezett környezetből kerülnek kihívásra, egy olyan

valamibe, ami romokban hever. Egy mindenben bővülő környezetből kerülnek kihívásra, egy olyan környezetbe, ami lepusztult, lakatlan, pusztaság. Isten hívta őket egy olyan környezetből, amely általánosan elfogadott és népszerű egy olyan környezetbe, amelyről mindenki lemondott és magára hagyott. Ez egy hitbeli hívás és az áldozatvállalást tekintve magas árat kell fizetni érte, amelyre a legtermészetesebb módon vágyunk és vonzódnak afelé, ami idegen és ijesztő.

A különválás – Ez a kicsiny zsidó maradék (a Babilonban élő zsidóknak kb. 2-5%) gyökértelenné és fizikailag elkülönítetté és elidegenítetté vált a kiterjedtebb családjá, barátai, az ismerősök és a vallási közösség számára. Egész életre szóló kötelek szakadtak el és soha többé nem lehetett azokat újra összeilleszteni. A vég-idők szellemi maradéka hasonlóan nagy áldozatot vállal a családtól, barátoktól, ismerősöktől és a szellemi közösségtől való különválása miatt annak érdekében, hogy rálépjenek arra az ösvényre, amelyre elhívást kaptak, hogy azon járjanak. Nem ők maguk választják azt, hogy elidegenítsék saját magukat, hanem a szívükben lévő szellemi meggyőződés és a meghozott döntésük jellemzi őket, mint olyanokat, akik “más dob hangjára menetelnek.” Ezért mások gyakran úgy kezelik őket, mint “kívül állókat”, vagy egyéb címkékkel látják el őket, ami hiteltelenné teszi őket és elhidegülést okoz. Ez része annak az árnak, amit ennek a visszatérő maradéknak meg kell fizetnie, hogy kövesse az Urat az Ő Házának helyreállításában ezekben az utolsó napokban.

Egy ismeretlen úton, sok veszéllyel teli utazás – A Babilonból Jeruzsálembe visszatért maradék hozzávetőleg 500 mérföldet utazott. Több hónapon keresztül ismeretlen, veszélyes területeken áthaladva utaztak, mielőtt Jeruzsálembe jutottak, hogy elkezdjék az újjáépítés munkáját. Ez az utazás kimunkált bennük egy Istentől való teljes függőséget és segített abban, hogy kijöjjenek az ő “babiloni” rendszerükből, mielőtt elkezdenék újjáépíteni és helyreállítani Siont. A szellemi maradék, akik visszatérnek a vallási *zűrzavar* helyéről (amit szimbolikusan *Babilon* jelképez) a *Béke* szellemi *Városába* (amit „*Jeruzsálem*” jelképez) szintén ismeretlen, veszélyekkel teli utat tesznek meg. Ez szintén egy teljesen az Úrtól való függést munkál ki bennük, és segít nekik abban, hogy kijöjjenek az ő “vallásos babiloni” rendszerükből. Azok az emberek, akik részei ennek a maradéknak nem szabad, hogy meglepődjenek, ha az útjuk során “lakatlan”, “pusztaságon” haladnak át. Közben lelkükben teljesen kiüresednek, és egyedül Krisztus marad számukra. Ez Isten felkészítő munkájának a része azok számára, akik valóban újjáépítik a “Siont”. Ezek lehetnek eltérő hosszúságú, több hónapig tartó utazások, mielőtt megérkeznének a másik „oldalra” és bekapcsolódnának a valódi újjáépítési munkába és elvégeznék azt. Ez is egy áldozatvállalás a sok közül, amit ennek a visszatérő maradéknak meg kell fizetnie.

“Kicsiny kezdet” – Amikor a zsidó maradék visszatért a földjére és az új templom alapja lehelyezésre került, az idős férfiak és asszonyok sokasága, akik még látták az eredeti templomot, sírtak örömeikben. Aggeus a következőt mondta:

„*Ki van még életben köztetek, aki látta ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-e ez a ti szemetekben, mintha semmi volna?*” Agg. 2:3.

Az újjáépített templom lényegesen kisebb volt, mint Salamon eredeti temploma. Aggeus és Zakariás is arra bátorította az embereket, hogy folytassák az építkezést, és ne becsüljék le a *"kicsiny kezdetet"* (Zakariás, 4,10) Aggeus prófétikus szavai nagy reménységgel töltötték el őket:

„*Nagyobb lesz e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura.*” Aggeus 2:9.

Végső soron nem a nagyság a lényeg, hanem az a dicsőség, ami betölti, és ami kifejezésre kerül általa. Így lesz ez a végidők maradékával is. Azok az élő templomok, amelyek a Szellem által fognak felépülni, legtöbbjük inkább a *"kicsiny kezdetre"* fognak hasonlítani. Ha Isten szava Aggeus által nemcsak arra az időre vonatkozóan volt prófétikus, hanem az utolsó napokra is, akkor ezeknek a vég-időkbeli *"házaknak"* a dicsősége felül fog múlni minden korábbit. Ez a kereszt felvételét fogja igényelni hit által, és nem szabad lebecsülni a *"kicsiny kezdetet."*

Külső és belső ellenállás – A Templom és a fal újjáépítését Jeruzsálemben sok külső és belső ellenállás hátráltatta. A visszatérő maradék soraiba beszivárogtak hamis próféták és tanácsadók. Néhányat közülük a környező népek vezetői béreltek fel, hogy félelmet keltsenek, elbátortalanító tanácsokat adjanak és megtévesszék a vezetőket. (Ezsdrás 4:5, Nehémiás 6:10-14). A környező nemzetek nem csupán a belső ellenállást szították, hanem kívülről is folyamatosan támadásokat indítottak, hogy megakadályozzák és leállítsák a Templom és a fal újjáépítését. Ez az erős és állandó gúnyolódással, megtevesztéssel és nyers erőszakkal teli ellenállás egy képe annak az erősségnek és állandó szellemi hadviselésnek, ami a vég-idők visszatérő maradékát hasonlóképpen akadályozni fogja és megkísérli megállítani őket az Úr szellemi házána újjáépítésében. A közvetlen szellemi támadások vagy Sátán által befolyásolt támadások által a visszatérő maradék sorozatos támadásoknak lesz kitéve. Nehémiás munkásaihoz hasonlóan nekik is késznek kell lenni az egyik kezükben „*karddal*” (Isten igéjével) szellemi harcot folytatni és a másik kezükkel helyreállítani és felépíteni a *"falat"*. Még egy szempont a kereszttel kapcsolatban, amit fel kell venniük ezzel a mennyei látással kapcsolatban.

Akadályok belül és kívül – A zsidó maradéknak a külső és belső *ellenálláson* túl le kellett győznie számos külső és belső *akadályt* is. Belül olyan makacs akadályokkal néztek szembe, mint elbátortalanodás, kimerültség, félelem, kapzsiság, önzés és erkölcsi megalkuvás. Kívülről a Nehémiás vezette maradékot elárasztotta a hatalmas mennyiségű *"kötörmelék"*, amivel szembetalálták magukat, miközben a falakat építették újjá. (Nehémiás 4:10). A vég-idők maradéka hasonlóképpen szembe fog nézni a negatív érzések teljes sorával és az erkölcsi hiányosságokkal a saját soraiban. Időnként őket is el fogja árasztani sokféle *"szellemi kötörmelék"* óriási tömege, ami a kétezer éves ember-alkotta hagyományok, gyakorlatok, doktrínák és dogmák sokasága

eredményeként jelen van az építési területen. Szükségük lesz felvenni a keresztet mindezen külső és belső akadályok ellen, hogy győzni tudjanak és végső soron be tudják tölteni az elhívásukat.

Mindazok, akiket megragadott az Isten örökkévaló terve szerinti mennyei látás Krisztusról és az Ő Egyházáról, áldozatokat fognak hozni és sokat fognak szenvedni az ez irányú törekvéseik miatt. Minden bizonnyal meg fogják tapasztalni a kereszt mélyreható munkáját, a megszokott környezetükből való kiszakadást, a különválást, a veszélyekkel teli utazást, a „kis dolgokat”, az ellenállás és az akadályok változatos próbáit, amikor hittel teljes módon keresik, hogy beteljesítsék saját részüket Isten helyreállítással kapcsolatos vég-időbeli munkájában. Időről időre kísértésekben lesz részük, hogy feladják és visszaforduljanak, de a meggyőződésük a nyomások alatt is meg fogja tartani, és az Isten iránti bizalmuk pedig táplálni fogja őket. Végül is az Úr terve be fog teljesedni és az Úr helyre fogja állítani az Ő maradéka által alkotott Házát minden nemzetben, amelynek dicsősége túl fogja haladni azt, ami valaha is volt korábban. Ez a szenvedély és remény fűti a vég-idők visszatérő maradékát, aminek érdekében készek felvenni a keresztet ... amíg az be nem teljesedik.

Következtetés

A sorozat elején megemlítettem, hogy milyen óriási változások zajlanak világszerte az Úr Jézus Krisztus Gyülekezetében. Komoly, hittel teljes keresztyének sokasága hagyja el az intézményes gyülekezeteket, hogy egy egyszerűbb, közvetlenebb kapcsolatokat és valódi közösségi megtapasztalást biztosító gyülekezeti életet keressenek. Feleségemmel együtt - az elmúlt húsz évben - mi is része voltunk ennek a sokaságnak. A kijövetelünk kezdetén - öt éven keresztül - részt vettünk egy organikus házi közösség életében, ezért a „táboron kívüli” gyülekezeti élet nem új számunkra.

A megtapasztalásaink alapján arra jöttünk rá, hogy három fő csoportja van azoknak az embereknek, akik céltudatosan és eldöntött módon az intézményes gyülekezeten kívül vannak: „lázadók”, „menekültek” és egy „visszatérő maradék”. Ebben az írásban szeretném személyesen megszólítani mindhárom csoportot néhány bátorító és figyelmeztető szó erejéig. Főként az utolsó két csoportra fogok koncentrálni, de a tisztesség kedvéért néhány szót szólok az első csoporthoz is.

Kedves “lázadók”

Ha (bevallva vagy bevallatlanul) ebbe a csoportba tartoztok, imádkozom, hogy valami módon legyen fületek azoknak a dolgoknak a meghallására, amelyek a szívében vannak.

Először is, hogy Isten hihetetlenül mély szeretettel van feléd. Nézd! Ezt a szeretetet bizonyítja az a durva kereszt, ahol Jézus Krisztus, a testet öltött Isten szenvedett és meghalt érted! Ez az Ő legmagasabb szintű kinyilatkoztatása arról, hogy mi van az Ő szívében feléd. Ő így kiáltott fel: *“Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy*

mit cselekednek!” Belenézett a szemedbe, amikor kimondta ezeket a szavakat! Szeret téged és igényt tart rád!

Másodszor, a kereszt az Ő legmagasabb szintű kinyilatkoztatása az Ő gyűlöletének és ítéletének azon dolgok felé, amelyek elválasztanak minket az Ő szeretetétől és céljától. A büszkeség és a lázadás az oka, hogy ott függött meggyalázva, megátkozva és elhagyatva menny és föld által. Isten szemében nincs súlyosabb bűn ezeknél, mert az összes többi bűn ezekből ered. Krisztusnak pedig egyvalamije van: a keresztre feszítés.

Ha szeretnél vele járni, akkor neked is gyűlölni kell azt, amit Ő gyűlöl és szeretni azt, amit Ő szeret. Ő gyűlöli a büszkeséget és a lázadást és szereti az alázatosságot és az engedelmességet. A döntés a tiéd, a tét a lehető legnagyobb.

Isten királysága összetört, alázatos szolgák által jön létre, akik megtagadták önmagukat, felvették a keresztet és követik a Bárányt, bárhová megy. A hívás most neked szól, hogy jöjj, és csatlakozz hozzájuk. Meg fogod alázni magad a Bárány előtt? Leteszed az önzésedet, a saját akaratodat, a saját terveidet, a függetlenségedet, az ellenőrzést minden dolgod felett? Meg fogod alázni magad a testvéreid előtt és szolgálni fogod őket szeretetben? A hívás így szól és Isten kegyelme szükséges hozzá, hogy egy összetört, gyümölcsöző szolgává tegyen téged Isten királyságában.

Záró figyelmeztető és bátorító szavamat Péter szavaival fejezném ki, aki így szólította meg a véneket: akik a szentek “között” (nem “fölött”) vannak.

“Mindnyájan egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (1 Péter 5:5-6)

Imádkozom érted, hogy legyen füled ennek meghallására!

Kedves “menekültek”

Ha ezzel a csoporttal van szoros kapcsolatod, akkor szeretnék néhány dolgot megosztani veled, hogy segítsek eligazodni a további utadon, és megtalálni Isten legmagasabb célját az életedben.

Mindenek előtt, valószínűleg azért vagy ott, ahol vagy, mert az általad elhagyott intézményes gyülekezetben szerzett múltbeli tapasztalataid a következők voltak: elégedetlenség, becsapottság, kiégés, sérülés, illetve szellemi, vagy érzelmi sérülés. A csalódások, kudarcok, bizonytalanság és sérülések azok, amelyek mélyen hatottak rád és alakítják a jelenlegi megértésedet, meggyőződésedet és szellemi törekvésedet.

Az Úr mindenképpen el szeretne vinni a gyógyulás és a helyreállítás helyére, hogy elsősorban ne a *múltbeli tapasztalataid* motiváljanak abban; hol vagy és ahová

mész. Szeretne olyan valakivé tenni, aki *szellemileg kezdeményező* inkább, mint *lelkileg reagáló*. Ő arra vágyik a jelenlegi látásoddal és motivációddal kapcsolatban, hogy Ő Maga és az Ő legmagasabb céljának megismerése a Krisztusban - tisztán és pozitív módon való kinyilatkoztatása - vezéreljenek téged, hogy teljes figyelmeddel koncentrálni valami *felé* fuss inkább, mint valami *elől*; kimerülve és lelkileg reagálva. Szeretnék bátorítani egy korábbi írásommal, amit kérlek, hogy olvass el, címe: [“a legmélyebb meggyőződésünk”](#). Ez az írás mélyebbre megy és segíthet világosabban megérteni ezt a két egymástól eltérő utat. Ha nem munkálsz azon, hogy a mostani, dolgokra *reagáló* állapotodból *kezdeményezővé* változz meg, akkor akárhogy is, de a hitedben és a cselekedeteidben inkább egy ingára fogsz hasonlítani, mint olyan valakire, aki szilárdan megáll. Ez csupán további bizonytalanságokba, hibákba és sérülésekbe fog belevinni téged. Mindenekelőtt arra van szükséged, hogy megoldást találj azokra a múltbeli problémáidra, amelyek miatt kijöttél.

Engedd meg, hogy megkérdezzek...

*Vannak emberek, akiknek a múltbeli tapasztalataidból adódóan meg kell bocsátanod?
Vannak emberek, akikről bocsánatot kell kérned és megbékelni velük?
Istennek tetsző, alázatos és megfelelő módon hagyta ott azt a helyet ahol voltál?
Szükséges visszamenni és rendbe tenni dolgokat?*

Csak akkor lesz tiszta az előrevezető utad, ha ezek a múltbeli kérdések és bűnök először rendezésre kerülnek. Arra bátorítalak, hogy ezt tekintsd az első és legfontosabb feladatodnak.

Másodszor, amikor ezeken a múltbeli dolgokon munkálsz, szükséged lesz a szellemi megértésed és meggyőződésed helyreigazítására is, hogy előrehaladásodban ne egy dolgokra reagáló, hanem a Krisztusról és az Ő Egyházáról való pozitív mennyei látás vezéreljen téged.

Hadd osszam meg veled a saját előrehaladásom egyik lépcsőjét, amely húsz évvel ezelőtt nagy segítségemre volt. Szellemi és lelki gyakorlatként gondolatban elképzelttem egy nagy táblát, felírva arra mindent, amit valaha tudtam, tanultam és megtapasztaltam a „GYÜLEKEZETRŐL”... jót, rosszat és csúnyát...mindent! Őszintén szólva az eredmény egy zűrzavar és kusza rendetlenség volt, és lehetetlen lett volna abból letörölni mindazt, ami nem az Úrtól volt, anélkül, hogy a maszatolással ne töröltük volna le azokat is, amelyek az Úrtól voltak. Ezért a szellememben letöröltem mindent és azt követően elkezdtem kérdezni az Urat, hogy írjon arra sorban egymás után nagyon világosan, csak olyan dolgokat, amik az Ő Igéjéből származó világos, hamisítatlan igazságok az Ő Gyülekezetére vonatkozóan. Kezdtem Isten örökkévaló céljával a Krisztusban a Gyülekezet számára, és folytattam egészen a Gyülekezet földi életével és helyi megnyilvánulásával kapcsolatos gyakorlati dolgokig. Ez nagy világosságot hozott a szellemembe és az elmémbe, és olyan alap lett számomra, amelyen a szilárd meggyőződésem, a legmélyebb megértésem és a szenvedélyes törekvésem alapozódott és kiformalódott. Ezt követően

képes voltam előre haladni, nem reagáló módon, hanem egy pozitív, világos jövőképpel, amire Isten végső soron vágyik.

Ugyanezzel a dologgal szeretnék bátorítani téged. Körül vagyunk véve szellemi bizonytalanságokkal, vallásos csapdákkal, hagyományokkal, “keresztyén” zűrzavarral, gyakorlatias megközelítéssel, világi elgondolásokkal, végtelen divatőrülettel, szabályokkal, formákkal és más hasonlókkal, amelyekből mindezeket megítélve nehéz megtalálni a kiutat. Egy összezavarodás és egy (babiloni) zűrzavar az, amely megtéveszt és foglyul ejt minket. Csak amikor felemelkedünk Isten mennyei magasságába és az Ő látásmódja szerint nézzük a dolgokat, akkor válik világossá és kapunk bölcsességet, hogy felismerjük, mit tegyünk. Ez lényeges azok számára, akik arra vágnak, hogy Isten legmagasabb célja felé haladjanak.

Harmadszor, a személyes hited és a közösségi tapasztalatod minden törekvése szükséges, hogy a jelenlegi “én-központúságod” „Isten-központúvá” változzon. Nem Isten van értünk, hanem mi Ő érte. Hasonló módon, nem a Gyülekezet van értünk, hanem mi vagyunk a közösségért, Ő érte. Ez önmegtagadást igényel és a kereszt felvételét, amelyet a „*visszatérő maradékról*” szóló részben írtam le. Ha elkötelezted magad, hogy az Ő tervével összhangban haladj előre, fel kell készülnöd mindarra, amivel a kereszthordozás jár, mert azok minden bizonnyal be fognak következni. Felkészültnek kell lenned, különösen a “pusztára”, mivel annak fontos szerepe van Isten munkájában, hogy irányt változtatva ráállítson téged az Ő központúságára az életedben és a Gyülekezetben. Azt szoktam mondani: “*Az egy dolog, hogy egy személy kijön a rendszerből; teljesen más azonban, hogy a rendszer jöjjön ki a személyből!*” A pusztta egy olyan hely, ahol meg leszel tisztítva és lecsupaszítva minden felesleges dologtól, hogy egyedül Krisztus legyen számodra.

Egyedül Ő képes felépíteni a Gyülekezetet Önmagából, mint anyagból. Azt szeretném, hogy egyedül Ő formálódjon ki benned, hogy beépüljünk ebbe az Épületbe. Az intézményes gyülekezet struktúra nélküli formája Krisztus. Ő Maga kell, hogy struktúrává váljon, ő megalapozza és meghatározza a Gyülekezet kereteit... mert Ő elegendő. Ha csupán annyi történik, hogy a hívők a saját vágyaikat keresik és cselekszik saját megelégedésükre és áldásukra, az gyorsan szertefoszlik. A feleségem azt szokta mondani a Gyülekezet organikus megnyilvánulásával kapcsolatban, hogy az nem egy “*kapun kívüli támogató csoport.*” A gyülekezet nem értünk van, hanem mindenekelőtt Ő érte, és ha az Ő kívánsága miatt veszítjük el a gyülekezeti életünket, valójában akkor fogjuk megtalálni azt.

Isten szeretne kihozni a “menekült” állapotodból, hogy az Ő “visszatérő maradékának” meggyógyult és helyreállt része legyél. Nincs ennél magasabb cél, amelyre el tudjuk kötelezni magunkat, és az Ő kegyelme elegendő, hogy betöltse azt bennünk és általunk! Imádkozom, hogy megragadd ezt a három szempontot, amit a szívemből szoltam, és ezeket figyelembe véve keresd az Urat. Ő képes megáldani téged mindazzal, amire szükséged van, hogy tovább tudj haladni az Ő legmagasabb célja és elhívása felé.

Kedves „visszatérő maradék”

Te tudod ki vagy, mert magadban hordozol egy látást Istenről és az Ő Házáról, ami szorongat téged. Tudod, hogy sokkal többről van szó annál, mint ami általában szokásos, és mivel bepillantottál ebbe a többbe, ez a látás örökre képtelenné tett arra, hogy ennél csak egy kicsit is kevesebbel beérd. Kijöttél egy kényelmes és jól ismert környezetből, mert kényszerítve érezted magad, hogy rálépj egy olyan ösvényre, amely ismeretlen és benőtte a gaz. Időnként magányosnak találod azt, és elviseled a félreértésből és téves megítélésből származó szemrehányásokat. Kemény árat fizetsz, és néha azon csodálkozol, hogyan kerültél egyáltalán IDE. Tudod, hogy sokkal könnyebb lenne számodra, ha valóban lerázhatnád magadról ezeket a meggyőződéseket és csak a “megszokott” lennél, de rájössz, hogy a meggyőződéseid *erősebben tartanak téged, mint te azokat.*

Talán te is azon áldottak közé tartozol, akik találtak zarándok és úttörő társakat az útvonalon. Együtt utaztok, és a közösség kimondhatatlanul kellemes. Ám a harc tombol körülötted és néha közöttetek is. A szembenállás néha alig érzékelhető, máskor erőteljes. Régóta romokban álló területet foglalsz el, az ellenség hordáinak rémületére.

Ez a visszatérő maradék elhívása.

Mint zarándok és úttörő társ bátorítani akarlak téged. Azok a dolgok, amiket átélsz és érzékelsz, abban nincs semmi különös. Az mind része az elhívásnak és ez osztályrésze mindazoknak, akik elhagyják a kényelmes és családi „Babilont”, és visszatérnek az ősi „Földre”, hogy újjáépítsék az oltárt, kicseréljék az alapot, újjáépítsék a Templomot, és helyreállítsák ismét a Bizonyosságot és a Királyságot. Isten reménykedik benned, és Ő veled van.

Mindaz, amire törekszel és amit keresel, hogy helyreállítva meglásd, tudd meg, hogy az nem valami dolog vagy dolgok, ami végül is szükséges, hogy helyre legyen állítva, hanem Valaki. Jézus Krisztus Maga az a Föld; Ő az Oltár; Ő az Alap; Ő a Templom; Ő a Bizonyosság és a Királyság. Sose kerülj mellékvágányra csupán dolgok által, mert minden dolog Őbenne van. A Krisztus, Maga, aki kell, hogy helyreállítva legyen minden méltóságával, központosságával, teljességével, alakjával, jellemvonásaival és működésével. Amikor olyan zavarba ejtő kérdésekbe futsz bele, hogy *ki?*, *mi?*, *mikor?*, *hol?*, *miért?* és *hogyan?*, tudod, hogy a válasz legteljesebb mértékben és mindent kielégítő módon megtalálható Krisztusban, Magában. Ne keresd máshol. Neki nincs szüksége kiegészítőkre vagy támogatókra és nincs szüksége helyettesítőre. 'Öltözd fel' a Krisztust, és Ő lesz mindenre az egyetlen *Válasz*. Ő Isten Útja, Isten Igazsága és Isten Élete...MINDEN, amire szükséged van.

Ez az, ahol az Atya szíve dobog. Ez az, amit elveszítettünk. Ez az, amit a Szellem kíméletlenül belevés a szívedbe. A mi Istenünk ezekben az utolsó napokban rendelkezik egy győzedelmes bizonyossággal az Ő Fiáról, Ő megígérte:

“a második ház dicsősége nagyobb lesz, mint az elsőé.” (Aggeus.2:9)

Tartsd meg, amid van!

Bátorító zárszavam számodra Krisztus szavaiban található, amit a Filadelfiai Gyülekezetnek mondott a feltámadása és mennybemenetele után:

“Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.....

“Tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.” (Jelenések 3:7b-8, 11b-12)

Ez a mi sorsunk, ha akarjuk, de tartsuk meg, amink van. A végén találjon bennünket az Úr egyszerűen HŰSÉGESNEK!

Bízom benne, hogy ez az írás segített nagyobb világosságra jutni Isten jelenlegi munkáját illetően az utolsó napok Gyülekezetében. Mindannyian állhatatosan azonosuljunk az Ő legmagasabb céljával, mivel Ő visz teljességre minden dolgot, és az Ő Fiában teszi fel rá a koronát mindenre. Ő készíti fel a Menyasszonyt, hogy minden szempontból hibátlan legyen, mert a Bárány Menyegzői Vacsorája közel van. Találtassunk teljesen az Ő Szellemével összhangban levőnek ezekben az utolsó napokban!

Fordította: Abonyi Sándor

2014-05-09